

Кад је 1941 и 42 године "Орјенски батаљон" водио борбу и низом побједа за по
бједом, почетком априла мјесеца формирао је из својих војних одреда свој први уда
рни батаљон на Врбању. У исто вријеме из своје средине спремао је омладинце
и омладинке у први ударни омладински батаљон у Црну Гору. Тако сам 10 априла
1942 године једно јутро испратила из куће јединца сина и ћерку са овим рије
чима:

Хајде збогом мој соколе сиви,
Узданице и једина наде.
Тебе дужност у борбу позива,
Дух ти млади не да мировати.
Не одлазиш на пут далек сине,
Стобом иде јединица сеја,
Пренејака од шеснаест љета.
Остављате само саму мајку.
На путу ви добра срећа била,
Здраве ми се дјеце повратила,
Слушај сине што ћу ти казати,
Како ћете благосиљат мајка.
Кад ми сједиш у засједи сине,
Те ти чекаш народног крвника,
Кад ће на те огањ обасути,
И потајно тебе ухватити
Плаћеници ђегове и службе,
Ил се боја бојиш крвавога,
У каквоме кланцу тијесноме,
Да си храбар мој соколе сиви,
Немој лично осрамотит друштво,
Боље сине салемино крило,
Боље сине изгубљена глава,
Не срамотна да те видим жива.

.....
Дјеца су ми пошла и ниса су се никад вратила.
Ћерка Даница је погинула као херој на Бутјеску. Син Томе секретар СКОЈА тре
ће бригаде XIII дивизије и политички комесар батаљона исте бригаде положио
свој млади живот код Градашца у Лици, јануара мјесеца 1945 године.
Ја сам ипак сретња мајка што осјећам у себи снаге да могу наставити значајни
запечетим њиховим стезама.

М. Томашевић